

EL GÓLEM

Gustav Meyrink

Traducció de Ramon Monton

més
LLIBRES

SON

La llum de la lluna cau damunt dels peus del meu llit i s'hi queda com una pedra gran, lluminosa i llisa.

Quan la lluna plena comença a minvar i el costat dret li comença a decaure, com un rostre que s'acosta a la vellesa i mostra les primeres arrugues en una galta i s'aprima, en aquesta hora de la nit s'apodera de mi una inquietud ombrívola i angoixant.

No estic ni adormit ni despert, i en aquest estat mig inconscient se'm barregen a l'ànima el que viscut, el que he sentit i el que he llegit, com corrents de colors diversos i de llum que hi confluïssin.

Abans d'anar a dormir havia llegit la vida del Buda Gautama i tota l'estona se'm repetia a la ment, en mil formes diferents, aquesta frase:

«Una cornella va volar fins a una pedra que semblava un tros de greix i va pensar: aquí potser hi ha una cosa gustosa. Però com que la cornella no hi va trobar res gustós, se'n va anar volant.

»De la mateixa manera que la cornella que es va acostar a la pedra, així també nosaltres, els seus seguidors, abandonem l'asceta Gautama perquè ja no hi trobem cap mena de gust».

I la imatge de la pedra que semblava un tros de greix m'augmenta monstruosament dins del cap.

Camino pel llit sec d'un riu i recullo còdols llisos.

Són de color gris blavós i estan coberts d'una pols brillant, hi rumio sense parar i no sé què fer-ne; després n'hi ha uns altres de negres amb taques grogues de sofre, com els petrificats intents d'un infant de reproduir unes salamandres tosques i clapejades.

I vull llançar ben lluny de mi aquests còdols, però sempre em cauen de la mà i no els puc apartar de l'abast de la meva vista.

Totes les pedres que han tingut algun paper en la meva vida ara apareixen al meu voltant.

Unes quantes es turmenten de manera maldestra per aconseguir sortir de la sorra a la llum, com fan els enormes crancs marins de color de pissarra quan baixa la marea, i com si volguessin dedicar totes les seves forces a aconseguir que els dirigís la mirada per dir-me coses d'una importància infinita.

Unes altres, esgotades, tornen a caure exhaustes als seus forats i renunciem a parlar.

De vegades abandono la penombra d'aquest ensoyament i, per un moment, torno a veure la claror de la lluna damunt del cobrellit estufat dels peus del meu llit, com una pedra gran, lluminosa i llisa, per sortir de nou a les palpentes a la recerca de la meva consciència vacil·lant i d'aquesta pedra que em turmenta, que deu estar amagada en algun lloc, entre la runa dels meus records, i que sembla un tros de greix.

M'imagino que alguna vegada devia desembocar al seu costat, a la terra, una canonada torta amb els costats rosegats pel rovell, i m'entesto a imposar-me a la ment

una imatge com aquesta per enganyar els meus pensaments atemorits i aconseguir adormir-me.

No me'n surto.

Una vegada i una altra, una vegada i una altra, una veu obstinada dins meu, incansable com un porticó que el vent fa picar a intervals regulars contra la paret, afirma amb una ridícula tenacitat que no és així, que aquesta no és la pedra que sembla greix.

I és impossible desempallegar-se de la veu.

Quan li retrec cent vegades que tot això és secundari, guarda silenci un instant, però després es torna a despertar inadvertidament i comença de nou amb tossuderia: bé, bé, d'acord, però no és la pedra que sembla un tros de greix...

A poc a poc es comença a apoderar de mi una sensació insuportable de desemparança.

No sé què ha passat després. És que he renunciat voluntàriament a qualsevol mena de resistència o els meus pensaments m'han dominat i m'han emmordassat?

L'únic que sé és que el meu cos jeu adormit al llit i els meus sentits se n'han separat i ja no hi estan lligats...

De sobte vull preguntar qui és ara «jo», i llavors recordo que ja no tinc òrgans amb els quals fer preguntes; després temo que l'estúpida veu es torni a despertar i comenci de nou l'etern interrogatori sobre la pedra i el greix.

Així doncs, em giro i m'allunyo.